

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **R. K.,** zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje,** Komenského náměstí 125, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 12. 2015, č. j. KrÚ 82979/2015/ODSH/12, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka Pardubice ze dne 11. 1. 2017, č. j. 52 A 24/2016 – 162,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Pardubice, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 5. 10. 2015, č. j. OSA/P-1007/15 D/20, byl žalobce byl shledán vinným z toho, že na silnici v úseku omezeném na 40 km/h řídil motorové vozidlo rychlostí 50 km/h. Přestupku se dopustil dne 6. 7. 2015 okolo 9:56 hod. v Pardubicích na pozemní komunikaci ul. Hradišťská (poblíž domu č. p. 243 – směr Staré Hradiště), jako řidič vozidla reg. zn. X. Žalobce tímto porušil § 4 písm. c zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu"), čímž byl

uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 4 písm. f) bod 4) zákona o silničním provozu. Za toto mu byla uložena pokuta ve výši 1.500 Kč společně s povinností uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Rozhodnutí o spáchaném přestupku bylo žalobci doručeno dne 9. 10. 2015.

[2] Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal zmocněnec žalobce dne 21. 10. 2015 odvolání, které bylo učiněno emailem bez zaručeného elektronického podpisu. Následně dne 26. 10. 2015 obdržel správní orgán prvního stupně blanketní odvolání učiněné zmocněncem žalobce, nyní však již se zaručeným elektronickým podpisem. Žalovaný odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

[3] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce správní žalobou. Namítal, že správní orgány se nezabývaly tím, zda při jednání, které je mu vkladeno za vinu, bylo prokázáno zavinění ve formě nevědomé nedbalosti. V den spáchání přestupku nepřijel do Pardubic jako řidič, ale jako spolujezdec, tudíž nesledoval dopravní značení upravující nejvyšší povolenou rychlost v daném úseku na 40 km/h. Další námitky žalobce směřovaly proti nedostatečně specifikovanému místu spáchání přestupku a absenci výroku rozhodnutí o uložení bodového postihu. Nakonec v žalobě namítal, že žalovaný pochybil, pokud mu nesdělil, jaká úřední osoba bude o jeho odvolání rozhodovat.

[4] Krajský soud žalobu zamítl pro nedůvodnost. Konstatoval, že je nepodstatné, zda dopravní značení omezující rychlost žalobce přehlédl, nebo ho nerespektoval vědomě. Upozornil na to, že žalobce - osoba s řidičským oprávněním - je povinen respektovat dopravní značení [§ 4 písm. c) zákona o silničním provozu], a že přehlédnutí dopravního značení ho nemůže zprostit odpovědnosti za projednávaný přestupek. Krajský soud se vypořádal i s tvrzením, že žalobce nebyl řidič, ale spolujezdec vozidla a tomuto tvrzení neuvěřil proto, že bylo předloženo až v řízení před soudem a žalobce podepsal úřední záznam bezprostředně po spáchání přestupku. K námitce nedostatečné specifikace místa spáchání přestupku krajský soud uvedl, že bylo konkretizováno dostatečně určitě. Ani neposkytnutí informace o oprávněných úředních osobách neshledal krajský soud takovým pochybením, které může samo o sobě být důvodem ke zrušení rozhodnutí žalovaného. Nakonec krajský soud uvedl, že platná právní úprava nestanoví, že by ve výroku rozhodnutí o spáchaném přestupku musel být také bodový postih.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů nesprávného posouzení právní otázky krajským soudem, vad řízení před správním orgánem, zmatečnosti řízení před krajským soudem i nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu [§ 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Stěžovatel navrhoval, aby Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[6] První okruh námitek spočívá ve vytýkané nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu. Stěžovatel v žalobě namítal, že ve výroku správního rozhodnutí o

spáchaném přestupku musí být uveden rovněž záznam o počtu bodů, který mu bude zaznamenán do registru řidičů. Tento závěr podle něj vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2015, č. j. 6 As 114/2014 - 69, v němž je uvedeno, že záznam v registru řidičů je trestem ve smyslu čl. 40 Listiny základních práv a svobod. Krajský soud podle stěžovatele pochybil, pokud jeho žalobní námitku vypořádal pouhým tvrzením, že závěr ohledně povinnosti správního orgánu uvést do výroku rozhodnutí i počet bodů za spáchaný přestupek nevyplývá z citovaného rozsudku.

[7] Stěžovatel dále namítal zmatečnost řízení před krajským soudem, kterou spatřuje v tom, že v den nařízeného ústního jednání podal jeho zástupce námitku podjatosti proti soudci krajského soudu, který daný případ rozhodoval. O podané námitce soudce informovala pracovnice správního úseku krajského soudu (paní V.) již před zahájením jednání ve věci. Nařízené jednání však přesto proběhlo a soudce ve věci meritorně rozhodl, aniž by předal námitku podjatosti k posouzení Nejvyššímu správnímu soudu. K prokázání této skutečnosti navrhuje stěžovatel provést důkaz svědeckou výpovědí paní V.

[8] Stěžovatel dále upozornil na skutečnost, že správní orgány na jeho výslovnou žádost neposkytnuly informace o úřední osobě, která bude o odvolání rozhodovat. Bylo mu tak znemožněno vznést námitku podjatosti této úřední osoby. Krajský soud námitku vypořádal tvrzením, že přestože má stěžovatel na informaci o úřední osobě nárok, takové pochybení správního orgánu nemůže být důvodem pro zrušení jeho rozhodnutí. K němu bylo třeba, aby stěžovatel v žalobě tvrdil důvody podjatosti úřední osoby. Stěžovatel však s tímto závěrem polemizuje. Připouští, že netvrdil v žalobě důvody podjatosti oprávněné úřední osoby. Dodává však, že je neuvedl z toho důvodu, že by v žalobě neměly relevanci a krajský soud by nemohl posuzovat jejich důvodnost.

[9] Čtvrtá námitka stěžovatele směřuje proti tvrzenému pochybení krajského soudu - závěru o dostatečné specifikaci místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí. Stěžovatel namítal, že ve výroku rozhodnutí je uvedeno, že k přestupku došlo *poblíž domu č. p. 243*, přičemž právě poblíž tohoto domu se nachází dopravní značení vymezující zónu, kde se smí jet toliko rychlostí 40 km/h. Není tak zřejmé, zda k přestupku došlo před, nebo za dopravní značkou. Krajský soud se námitkou dostatečně nezabýval a nevzal v potaz, že v projednávaném případě je přesná specifikace místa spáchání přestupku určující pro posouzení, zda stěžovatel skutečně překročil maximální povolenou rychlost.

[10] Stěžovatel nakonec namítal, že mu není zřejmé, na základě čeho dospěly správní orgány k závěru, že jednání, které je stěžovateli kladeno za vinu, bylo zaviněné. Připomněl, že úkolem správních orgánů je prokázat, že při tomto jednání byla naplněna subjektivní stránka přestupku. Krajský soud tedy pochybil, pokud námitku stěžovatele posoudil jako účelovou a odmítl se jí věcně zabývat.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se krajský soud s námitkami stěžovatele v napadeném rozsudku dostatečně vypořádal a odkázal na své závěry vyplývající z napadeného rozhodnutí, stejně tak na vyjádření k žalobě. Navrhl proto zamítnutí žaloby.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

IIIa. Námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku

[14] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, tedy tím, zda je napadený rozsudek srozumitelný a zda je v jeho odůvodnění uveden dostatek důvodů podporujících jeho výrok (k nepřezkoumatelnosti viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, nebo ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130). Stěžovatel spatřoval nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v tom, že krajský soud nedostatečně osvětlil, z jakého důvodu nepovažuje absenci výroku rozhodnutí o záznamu o počtu bodů v registru řidičů za vadu řízení.

[15] Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů spočívající v tom, že není zřejmé, jaký je názor krajského soudu na žalobní argumentaci, že body v registru řidičů jsou trestem, a proto by dle něj měly být ve výroku rozhodnutí obsaženy. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že se krajský soud s touto žalobní námitkou dostatečně vypořádal, když konstatoval, že platná právní úprava nestanoví, že by součástí výroku rozhodnutí o spáchaném přestupku měl být i údaj o počtu bodů, který byl stěžovateli zaznamenán v registru řidičů (§ 123b odst. 1 zákona o silničním provozu) a uvedl, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2015, č. j. 6 As 114/2014 - 69, na který odkázal stěžovatel, nevyplývá, že by ve výroku rozhodnutí měl být uveden také údaj o počtu bodů. Podle Nejvyššího správního soudu je takové vypořádání žalobní námitky dostačující – z napadeného rozsudku jsou patrné úvahy krajského soudu nad žalobní námitkou a důvody, proč jí nepřisvědčil.

[16] Nejvyšší správní soud připomíná, že ve svém rozsudku ze dne 13. 12 2016, č. j. 6 As 163/2016 - 39, dospěl k závěru, že *de lege lata* není nezbytné, aby byl záznam odpovídajícího počtu bodů do registru řidičů ukládán v každém jednotlivém případě výrokem rozhodnutí o přestupku. Záznam bodů je automatickým následkem odsuzujícího rozhodnutí u přesně určených kategorií přestupků a výše zapsaných bodů je pevně dána, takže zde není prostor pro správní uvážení. Výrok rozhodnutí o záznamu bodů by tak nebyl ničím jiným než opakováním právní úpravy bez výrazného přínosu pro ochranu subjektivních práv adresáta rozhodnutí, kromě varovného účinku. Neuvedení bodového ohodnocení přestupku spáchaného stěžovatelem v rozhodnutí o přestupku proto vadu tohoto rozhodnutí nepředstavuje.

IIIb. Námitka zmatečnosti řízení před krajským soudem

[17] Stěžovatel dále namítal zmatečnost řízení před krajským soudem spočívající v rozhodování v projednávané věci soudcem, proti němuž vznesl zástupce stěžovatele námitku podjatosti. Ke zmatečnosti soudního řízení je Nejvyšší správní soud povinen přihlédnout i bez návrhu (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), nicméně v daném případě uplatnil tuto námitku sám stěžovatel v kasační stížnosti.

[18] Nejvyšší správní soud si z protokolu o ústním jednání ze dne 11. 1. 2017 ověřil, že téhož dne bylo do datové schránky krajského soudu doručeno podání Mgr. Václava Voříška, který vystupoval v řízení před krajským soudem jako substituční zástupce stěžovatele. Obsahem podání je námitka podjatosti vůči samosoudci, jemuž byl případ stěžovatele přidělen k rozhodování. Důvod podjatosti spatřuje substituční zástupce především v postupu uvedeného soudce při jednání v jiné věci, které se konalo dne 2. 11. 2016.

[19] Krajský soud posoudil námitku podjatosti jako opožděnou. Konstatoval, že o důvodu podjatosti substituční zástupce věděl již dne 2. 11. 2016, námitku však uplatnil teprve 11. 1. 2017. Nic tedy nebránilo tomu, aby se jednání téhož dne konalo a následně ve věci meritorně rozhodl.

[20] Dle § 8 odst. 1 s. ř. s. jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Podle odstavce 5 téhož ustanovení může účastník nebo osoba zúčastněná na řízení namítnout podjatost soudce, soudní osoby, tlumočníka nebo znalce. Námitku musí uplatnit do jednoho týdne ode dne, kdy se o podjatosti dozvěděl; zjistí-li důvod podjatosti při jednání, musí ji uplatnit při tomto jednání. K později uplatněným námitkám se nepřihlíží.

[21] Je zřejmé, že tvrzené okolnosti, které jsou podle obsahu námitky důvodem podjatosti, byly substitučnímu zástupci známy již dne 2. 11. 2016 (substituční plná moc pro zastupování v řízení mu byla udělena Mgr. Topolem dne 28. 3. 2016). Z uvedeného vyplývá, že námitka podjatosti vůči soudci tak byla uplatněna opožděně, a proto k této námitce nelze přihlížet (§ 8 odst. 5 věty poslední s. ř. s. ve spojení s § 40 odst. 1, 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že krajský soud postupoval správně, pokud odmítl námitku pro opožděnost. Pro úplnost soud dodává, že s ohledem na shora uvedené, jakož i zásadu hospodárnosti soudního řízení, v důkazním návrhu výpovědí svědkyně V. neshledal žádnou okolnost, která by mohla ovlivnit výsledek rozhodnutí v nyní projednávané věci. Návrhu stěžovatele na výslech této svědkyně proto nevyhověl.

[22] Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud uvádí, že je mu z jeho úřední činnosti známo, že Mgr. Voříšek opakovaně namítá neúspěšně podjatost soudce a jeho postup vykazuje znaky systematického obstrukčního jednání. O této otázce Nejvyšší správní soud vícekrát rozhodoval ve svých rozhodnutích (např. usnesení ze dne 16. 5. 2017, č. j. Nao 169/2017 – 147, nebo usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 119/2017 - 92). Je zřejmé, že skutečnosti uváděné substitučním zástupcem stěžovatele spíše než to, že by byl předseda senátu podjatý, dokládají, že tento zástupce činí v řízení před krajským soudem

opakovaně různé kroky vedoucí k maření jednání u soudu. Z tohoto důvodu je lze jen velmi obtížně vnímat jako skutečnou obranu klientů, ale spíše jako účelové obstrukce.

IIIc. Námitka neposkytnutí informace o úřední osobě

[23] Stěžovatel dále namítal, že krajský soud dospěl k nesprávnému závěru, že pouhé neposkytnutí informace stěžovateli o úřední osobě není pochybením správního orgánu, které by mohlo být samo o sobě důvodem pro zrušení správního rozhodnutí. Krajský soud však nezohlednil, že tímto stěžovateli bylo znemožněno vznést námitku podjatosti této úřední osoby.

[24] Nejvyšší správní soud považuje za nezbytné nejprve připomenout, že po celou dobu řízení před správními orgány jakož ani v řízení před správním soudem stěžovatel žádnou konkrétní námitku podjatosti nevznesl ani neuvedl žádné okolnosti, např., že by konkrétní osoba či určitý okruh osob mohl být podjatý a z jakého důvodu.

[25] Z ustanovení správního řádu vyplývá, že každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit (§ 14 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu). Smyslem právního institutu vyloučení úřední osoby z rozhodování je zamezit podjatým osobám podílet se na rozhodování. Nejvyšší správní soud tedy souhlasí, že stěžovatel jako účastník řízení měl právo na informaci, kdo je v dané věci tzv. oprávněnou úřední osobou (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2014, č. j. 9 As 121/2014 - 33), a že neposkytnutí této informace představuje vadu správního řízení.

[26] K neposkytnutí informace o úřední osobě se vyjádřil Ústavní soud v usnesení ze dne 27. 8. 2003, sp. zn. I. ÚS 148/02, ve kterém uvedl, že samotné porušení procesních pravidel stanovených procesními právními předpisy ještě nemusí samo o sobě znamenat porušení práva na spravedlivý proces. V případě subjektivního práva na soudní a jinou právní ochranu je totiž třeba vždy zkoumat, jak porušení procesních předpisů zkrátilo jednotlivce na možnosti uplatňovat jednotlivá procesní práva a konat procesní úkony, jež by byly způsobilé přivodit pro jednotlivce příznivější rozhodnutí ve věci samé.

[27] Jakýkoliv proces neexistuje samoúčelně, nýbrž jeho cílem je dosažení vzniku, změny či zániku hmotných práv a povinností fyzických či právnických osob. Tato skutečnost se musí nutně odrážet také v rovině základních práv a svobod, v daném případě ve sféře vymezení rozsahu práva na spravedlivý proces. Teprve takové porušení objektivních procesních pravidel by mohlo být zásahem do subjektivního práva na spravedlivý proces, které by skutečně jednotlivce omezilo v některém konkrétním subjektivním procesním právu, například v nemožnosti provést konkrétní stěžovatelem zamýšlený procesní úkon, čímž by byl v důsledku znevýhodněn oproti jinému účastníkovi řízení či zkrácen na svých hmotných právech.

[28] V projednávaném případě to znamená, že stěžovatelem namítaná vada řízení o přestupku by ke zrušení rozhodnutí žalovaného mohla vést jen tehdy, pokud by mohla mít vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 12/2001 - 51), tedy pokud by v jejím důsledku byl stěžovatel zkrácen na svých subjektivních právech, k jejichž ochraně správní soudnictví primárně slouží. V konkrétní rovině to znamená, že o odvolání stěžovatele by musela rozhodovat vůči němu skutečně podjatá osoba. Stěžovatel by však vůči oprávněné úřední osobě konkrétní námitku podjatosti musel vznést, což neučinil ve správním řízení ani v řízení před soudem. Ke stejným závěrům dospěl i krajský soud. Ani třetí námitka stěžovatele proto není důvodná.

IIId. Námitka nedostatečné specifikace místa spáchání přestupku

[29] V pořadí čtvrtou kasační námitkou stěžovatel namítal, že místo přestupku nebylo v rozhodnutí o spáchaném přestupku dostatečně specifikováno. V rozhodnutí je uvedeno, že k přestupku došlo v obci Pardubice na pozemní komunikaci ul. Hradišťská, poblíž domu č. p. 243 – směr Staré hradiště. Konkretizaci místa přestupku označením *poblíž domu č. p. 243* spatřuje stěžovatel za nedostatečnou, protože právě poblíž domu č. p. 243 se nachází dopravní značení vymezující zónu, kde se smí jet toliko rychlostí 40 km/h. Není tudíž zřejmé, zda k přestupku došlo před, nebo za dopravní značkou.

[30] Při posouzení této námitky vycházel Nejvyšší správní soud ze své judikatury, v níž se otázkou náležitostí vymezení místa spáchání přestupku při překročení nejvyšší dovolené rychlosti ve výroku správního rozhodnutí opakovaně a podrobně zabýval.

[31] V prvé řadě je třeba poukázat na rozsudek ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39, v němž se Nejvyšší správní soud vyslovil, že *„nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. To u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné. U těchto přestupků bude ve výroku správního rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým. Zcela přesné místo změření vozidla přestupce je zřejmé z fotografie z měřícího zařízení, jež je součástí záznamu o přestupku. V každém individuálním případě je pak nutno posuzovat, zda je úsek komunikace popsaný ve výroku rozhodnutí o přestupku společně s označením času a způsobu spáchání přestupku vymezen dostatečně konkrétně tak, aby nemohl být skutek zaměněn s jiným.“*

[32] V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2015, č. j. 4 As 63/2015 - 52, je dále uvedeno: *„Zda je určení místa spáchání přestupku ve výroku dostatečně konkrétní, je otázkou posouzení okolností každého jednotlivého případu, přičemž závěry vyslovené v rozsudcích správních soudů nelze prezentovat odtrženě od kontextu případů, které byly těmito soudy rozhodovány.“* V témže rozsudku je dále uvedeno: *„Při posuzování konkrétního případu je podstatné posoudit, zda je přesné určení místa rozhodné pro posouzení toho, zda došlo ke spáchání přestupku.“*

[33] Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že pokud bylo v daném případě místo spáchání přestupku vymezeno tak, že byla jasně specifikována obec včetně ulice (*Pardubice - ulice Hradišťská*), směr jízdy směr (*Staré Hradiště*) a blízké místo (*dům č. p. 243*), lze toto

označení považovat za dostatečně určité, aby nemohl být skutek zaměněn s jiným. Co se týče tvrzení ohledně umístění dopravní značky upravující nejvyšší povolenou rychlost na 40 km/h, krajský soud uvedl, že z přiloženého leteckého snímku ulice Hradišťské v Pardubicích není patrné umístění této dopravní značky ani umístění měřicího zařízení. Snímek tedy zhodnotil jako tvrzení, které není schopno samo o sobě vzbudit důvodnou pochybnost o zjištěném skutkovém stavu. Ani tato kasační námitka není důvodná.

IIIe. Námitka neprokázání subjektivní stránky přestupku

[34] Nakonec stěžovatel namítal, že se správním orgánům nepodařilo prokázat, že při jednání stěžovatele byla naplněna subjektivní stránka přestupku. Nejvyšší správní soud nejprve považuje za nezbytné uvést, že není pravdou, že by se krajský soud odmítl tímto věcně zabývat. Krajský soud sice vyjádřil podiv nad tím, že námitku ohledně hodnocení subjektivní stránky přestupku správními orgány neuplatnil stěžovatel již v odvolání, posléze ji však věcně vypořádal.

[35] Uvedl, že správní orgán prvního stupně konstatoval, že pro vznik odpovědnosti za přestupek je třeba, aby jednání naplňující znaky skutkové podstaty přestupku bylo zaviněné, přičemž postačuje zavinění ve formě nedbalosti. Stěžovatel jako osoba s řidičským oprávněním tedy jednal přinejmenším v nedbalosti nevědomé, tedy nevěděl, že svým jedením může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Navíc krajský soud dodal, že povinnosti respektovat dopravní značení dle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu se stěžovatel nemůže zbavit ani tím, že přehlédnul dopravní značení. Je tedy přesvědčen, že se správní orgány otázkou zavinění při jednání stěžovatele dostatečně zabývaly, s čímž se ztotožnil i Nejvyšší správní soud.

[36] Nad rámec shora uvedeného Nejvyšší správní soud pro úplnost poukazuje na rozhodnutí rozšířeného senátu, ve kterém byla řešena otázka, z jakých důvodů lze odmítnout v žalobě poprvé přednesená tvrzení, jež zpochybňují zjištěný skutkový stav, jakož i jak zacházet s novými důkazními návrhy, pokud žalobce v předchozím správním řízení o přestupku zůstal pasivní: „*Skutečnost, že obviněný z přestupku byl v řízení před správními orgány zčásti či zcela pasivní, automaticky neznamená, že jeho tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový a právní stav a jim odpovídající důkazní návrhy, které jako žalobce poprvé uplatnil až v řízení před krajským soudem, jsou bez dalšího nepřípustné. Žalobní tvrzení či důkazní návrhy krajský soud nemůže odmítnout jako opožděné nebo účelové jen proto, že je obviněný z přestupku neuplatnil, ač tak učinit mohl, v řízení před správními orgány. Krajský soud však na základě skutkového a právního stavu věci, který je povinen v mezích žalobních bodů přezkoumat, může tato žalobní tvrzení shledat irelevantními nebo nevěrohodnými a důkazní návrhy k jejich prokázání odmítnout jako nadbytečné. Tyto své závěry musí krajský soud náležitě odůvodnit*“ (v podrobnostech usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71). Krajský soud je tudíž při rozhodování ve věci povinen postupovat tak, aby respektoval zásady vyplývající z tohoto judikátu. Pokud tedy v daném případě krajský soud poznamená (při současném naplnění podmínek uvedených ve výše citovaném rozhodnutí rozšířeného senátu), že určitý postup stěžovatele svědčí o účelovosti jeho procesní obrany, je přesto povinen se námitkou věcně zabývat.

[37] Nejvyšší správní soud považuje za vhodné korigovat tu část odůvodnění napadeného rozsudku, kde krajský soud kriticky hodnotil účelovou strategii žalobce, jíž se snaží o vyvolání pochybností o zjištěném skutkovém stavu nikoliv v průběhu přestupkového řízení, ale až před soudem. Krajský soud uvedl, že s touto strategií nelze uspět. V souladu s citovaným rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyšší správní soud dodává, že určitý postup stěžovatele sice může svědčit o účelovosti jeho procesní obrany, krajský soud je přesto povinen se námitkami žalobce věcně zabývat. V posuzovaném případě tak krajský soud učinil a i jinak postupoval v souladu s principy, uvedenými v citovaném rozhodnutí. Podle Nejvyššího správního soudu však není vhodné ve světle citovaného rozhodnutí hodnotit procesní strategii žalobce jako a *priori* neúspěšnou.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[38] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[39] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. června 2017

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu